

Yalnızlıktır Mahlasım

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 30 Kasım 2023

Karanlığın duvağını yırttım akabinde çevremdeki duvarları bir bir ittim yan komşuya ve ölüm koktu yer gök bir öfke patlaması iken aşk şiarım edimlerim siması tanıdık iken hüznün kalibresi ve yüreğimi kemiren nesirler dolusu izdiham ne de olsa bir b/ataktı yazamadığımda yaşadığım azap ve atak aşkla şerh düşülesi bir Kasım günü pencereden sarkıttığım örtüde saklı ölü güdüleri ve yaktığım kadar tütsüleri yakmıştım da çoktan kaptanı olduğum gemiyi...

Ruhumdaki sarmal.

Yetmez lakin...

İçtimada olduğum ne var yok hak görünenden ötesine yok iken itirazım ve sunumunda Meclisi Mebus sanın içtiğim kahvenin köpüğünde yüzdüğüm telvesinde saklı iken kendime hasretim içtimada iç sesim ırkı olmayan hüznünlerin tek tanığına duyduğum bitimsiz sevginin sabıkalı olduğum kadar aşk masallarından firar eden bir masal kahramanı olma arzusu ile arz ettiğim masallarım idame ettiğim şiirlerim ve nesirlerimde saklı nezaketim tüm saygıyla hicap ettiğimse kendim ve iklimin kimliğine asılı bir kanca gibi nasıl ki bir araya da gelmiyordu iki yakam...

Haşmetli bir gün yağmuru bol iken dün de kalan gülüşlerimin...

Verdiğim her selam bir sadaka afaki coşkuyla feraha çıkmak adına fedaisi olduğum sevginin ve güme giden yüreğimin tek maruzatı iken yalnızlığımın mahşeri kalabalığı...

Eş güdümlü bir ferman...

Fidan boylu yarenim kalemler ettiğim kelam.

Azadesi dünün azığı neydi ki ömrün aykırı bir sözcük peşinde her açmaza düştüğümde koştuğum Rabbin Makamı dinmez iken tasam derdim demlendiğim kadar bunca gizem nasıl da mahal vermişti taşkınlara...

Sanrılar uçuşan.

Yetmez lakin...

Pürü pak alnımda saklı nizam.

Göğün kırık tamburu yerin neyi yâdım iken dünümden yansıyan son teselli elbet tecelli etti edecek nice mucize pişekar ruhumda salınan kıtalar dolusu şiir şehrin semasında saklı bilinmezinde şakiyan iç sesimin de tek muhatabı iken sessizlikten nemalandığım her acı her yara her yama izahı olmadığı kadar ruhumdaki merhaleden günümle eşleşen onca nazı niyaz.

Bir fay hattı isem eğer ki kırık mizacında şehrin.

Dalgalandığım kadar dalga geçenlere sözüm dalgın kalbim ve daldığım kadar en derine darp edilen bir sözcük mademki aşkın kırık fay hattında can çekişen simamla örtülü iken semam...

Semazen eteklerim.

İçli dışlı olduğum hüznün minvalinde seken bir kör kurşun kordan sesi içimdeki közün özümün boyunduruğunda saklı iken kendime mal ettiğim buna sözcüğün çeperinde yandığım kadar yaktığım kıtalar ve mektuplar ve gemiler engebeli bir yolculuk mademki nükseden evhamlı sevdamla eşelediğim

toprağın her zerresi nasıl ki katık minvalime.

Ölümle sözlendiğim.

Ölümcül diyezlerin ihbarı iken sadece ölüme yeltendiğim.

Ölümsüzlüğün kırık tokası ne ola ki tokalaştığım kadar kederin ç/ağrısında saklı nazım niyazım soyutlandığım şu kâinatın şu şafağın da attı bir kere mademki şafağı ve işte şakağıma dayalı yüreğimin de son mermisi topa tutulduğum hazanın verdiği son muhtıra nasıl ki hüznün makamında çalan şarkılar ve dip acım ve dip boyası sözcüklerin kararın göğün amblemi kayıtsız şartsız bir buluta bir de ufka öykündüğüm sarmalında bunca duygunun tutulmuşken tutku uçuk çıkan bir şiirle nasıl ki sözlendiğim öznen iken seğiren gözümde özlemimle kilit vurduğum yüreğimde saklı o saydam rahle.

Ah, sızım.

Ah, kırık sazım.

Sesim soluğum çıkmadığı kadar bir ömre yaydığım anlam mademki yalnızlıktır mahlasım mademki hüzdür yazılan tefrikam aşkın idame ettiği bir satır aralığında saklandığım kadar gözümde sakındığım kalemime verip verdiğim de değil iken asla bir yalan...